

Taizs Gergő

A KERTI TÖRPÉK JAJGATÁSA

2021-02-15 | VERS

Mit tudsz a kerti törpéről,
kérdetted, miközben átvizeltél a kerítés-
lécek közt, és a sövénybe köptél. Tudtad,
hogy a fenyőfák alatt lábon hordják ki
évelő magányukat? Hogy halva születik
bennük a jajgatás? Hogy az örökzöld
árnyékban a napfényre sincs idejük? Mintha

ott felejtették volna őket az előkert anya-
könyvezetlen kirakatában, tiszta sarkvidéki
félhomály, vigyorogtál, elnyújtott napnyugta,
plasztikus csend, kozmikus árvaság, örök tél
és ilyenek, végül gyökeret eresztenek, hogy
békét kössenek az avarral, s azzal felhúztad
a cipzárt. Nézd, egy-két elszórt tűlevél
gyantát fecskendez a tájba, elnehezednek
a megfakult pillantások is. Ebben a makacsságban
semmi átmeneti nincs, magyaráztad, mindössze
annyi, hogy a tárgyak felülete nemcsak a fényt
veri vissza, mi is tükröződünk bennük sápadt
hallgatással. Az én kerti törpémről most
sok mindent megtudtál. Mondd, ezek után
hogyan tudnám komolyan venni a kézzel-
fogható látványt, ahogy belakjuk tereinket?

kép | shutterstock.com